

We lezen vanmiddag uit een Bijbels lied, Psalm 13

2. Hoe lang nog, HEER, zult U mij vergeten, hoe lang nog verbergt U voor mij uw gelaat?
3. Hoe lang nog wordt mijn ziel gekweld door zorgen en mijn hart door verdriet overstelpt, dag aan dag? Hoe lang nog houdt mijn vijand de overhand?
4. Zie mij, antwoord mij, HEER, mijn God! Verlicht mijn ogen, dat ik niet in doodsslaap wegzink.
5. Laat mijn vijand niet roepen: 'Ik heb hem verslagen,' mijn belagers niet juichen omdat ik bezwijk.
.....
6. Ik vertrouw op uw liefde: mijn hart zal juichen, omdat U redding brengt, ik zal zingen voor de HEER, Hij heeft naar mij omgezien.

Geliefde mensen,

We bevinden ons vlak na het Pinksterfeest, het feest dat de Geest van God niet meer in het bijzonder in één enkel mens, in Jezus Christus aanwezig is, maar in een heel diverse gemeenschap van leerlingen, mannen en vrouwen.

De Geest van God waaiert uit over deze wereld.

Grenzen tussen allerlei mensen worden doorbroken, en in alle talen en culturen wordt de Naam van God groot gemaakt. Een wonder, het wonder van Pinksteren.

Maar toch vind ik het soms maar moeilijk om te geloven dat het werkelijk Pinksteren is geweest.

Dat die Geest ook vandaag in deze wereld actief is. Ik herken me vaak meer in de woorden van de Psalm die we zojuist lazen.

'Hoe lang nog, HEER, zult U mij vergeten, hoe lang nog verbergt U voor mij uw gelaat?

Hoe lang nog wordt mijn ziel gekweld door zorgen en mijn hart door verdriet overstelpt, dag aan dag?'

Dat verdriet kwam gisteren nog heel dichtbij.

Ik mocht een rondleiding door onze kerk geven aan twee jonge vrouwen uit Oekraïne. Ze werken daar voor een christelijke organisatie en waren nu in Nederland voor een relatiebezoek.

Al een jaar geleden gepland, en ondanks de heel andere situatie was besloten om het toch door te laten gaan.

Tijdens de rondleiding keken de dames op een gegeven moment tegelijkertijd op hun telefoon. En vervolgens excuseerden ze zich. Ze wilden even een berichtje sturen, omdat ze zojuist het bericht hadden ontvangen dat een vriend van hen beiden sneuvelde was aan het front.

Een jongeman met het hart op de goede plaats, als jurist altijd in touw als rechten van mensen werden geschonden.

En ze toonden aan mij zijn foto, breed glimlachend, slechts 24 jaar oud.

Hoe kun je geloven dat het Pinksteren is geweest, dat Gods Geest in deze wereld werkt, als je geraakt wordt door het verdriet, dat zo schrijnend in deze wereld aanwezig is?

Als je mensen dichtbij en verder weg ziet bezwijken onder de lasten die zij in hun leven moeten dragen?

Het enige dat op zulke momenten over lijkt te blijven is de taal van het gebed.

Woorden die zoeken naar perspectief, terwijl je eigenlijk niet meer in de toekomst durft te geloven.

4. *Zie mij, antwoord mij, HEER, mijn God!
Verlicht mijn ogen, dat ik niet in doods
slaap wegzink.*

5. *Laat mijn vijand niet roepen: 'Ik heb hem
verslagen,' mijn belagers niet juichen,
omdat ik bezwijk.'*

Het zijn indringende woorden: *wegzinken
in de dood, bezwijken.*

Waar is nu die Pinkstergeest?

Maar dan klinken in dit klaaglied opeens de volgende woorden:

6. *Ik vertrouw op uw liefde: mijn hart zal
juichen, omdat U redding brengt, ik zal
zingen voor de HEER; Hij heeft naar mij
omgezien.'*

Het is een wending in de psalm, die ik eerst maar moeilijk volgen kon.

Hoe kun je na zo'n noodkreet, omdat je bijna bezwijkt, direct daarna zo rustig zeggen: 'Ik vertrouw op uw liefde'?

Spreekt alles wat er om je heen gebeurt, deze liefde niet tegen?

De dichter geeft ook geen reden voor dit vertrouwen.

In veel psalmen volgt er na de roep om hulp een verhaal uit het verleden, waarin verteld wordt hoe God eerder redding heeft gebracht.

En daarom zal God ook nu helpen.

Maar in deze psalm wordt geen reden gegeven waarom de dichter opeens van vertrouwen spreekt, en wil zingen dat God naar hem of naar haar omziet.

En ik denk dat hier het geheim van geloven, van vertrouwen op God zichtbaar wordt.

Want we moeten niet enkel op de *woorden* letten, maar ook op de *ruimte*, het *gevoel* tussen de woorden.

Na de diepe klacht valt de dichter stil. Misschien viel het u al op toen ik de psalm voor het eerst voordroeg.

Maar in die stilte, die vaak zo eenzaam en leeg kan voelen, ontdekt de dichter iets. De dichter ontdekt dat in hem, in haar vertrouwen aanwezig is.

*Ondanks alles wat er speelt.
'Ik vertrouw op uw liefde'*

Je wordt je opeens bewust dat er in al dit donker een bodem onder je leven aanwezig is. Een grondeloos vertrouwen.

En dat is iets dat je misschien nieteens kunt uitleggen, waarom dat er is, waarom je ondanks alles toch vertrouwt dat God er is, en voor jou en voor deze hele wereld zorgt.

Er woont een vertrouwen in je, dat zorgt dat je, ondanks alle ellende, wilt zingen.

Zingen dat de HEER naar je heeft omgezien.

Ook al zie je er aan de oppervlakte maar weinig van.

Is het wel Pinksteren geweest?

Is die Geest van Pinksteren wel aan het werk?

Er blijkt een onverklaarbaar vertrouwen in mijn hart aanwezig te zijn.

Moge deze Geest ons blijven bewonen.

**'Opdat ons leven nooit
in weer en wind bezwijkt,
kom Schepper Geest, voltooi
wat Gij begonnen zijt.'**

